

1

Grace -10 ° C

Ik weet nog dat ik in de sneeuw lag, een plekje van rode warmte dat afkoelde, omringd door wolven. Ze likten me, beten me, schudden me door elkaar, verdrongen zich om me heen. Hun opeengepakte lijven blokkeerden de weinige warmte die de zon nog te bieden had. Er glinsterde ijs op hun kraag en hun ademhaling bleef in ondoorzichtige vormen in de lucht om ons heen hangen. De muskusgeur van hun vacht deed me denken aan honden en verbrande bladeren, aangenaam en angstaanjagend tegelijk. Mijn huid smolt onder hun tong; hun achteloze tanden scheurden mijn mouwen, raakten verstrikt in mijn haar en duwden tegen mijn sleutelbeen, de hartslag in mijn hals.

Ik had kunnen gillen, maar dat deed ik niet. Ik had kunnen vechten, maar dat deed ik niet. Ik lag daar gewoon en liet het gebeuren, opkijkend naar de winterwitte hemel die boven me grijs werd.

Eén wolf duwde zijn snuit tegen mijn hand en tegen mijn wang, en hij wierp een schaduw over mijn gezicht. Zijn goudkleurige ogen keken in de mijne terwijl de andere wolven me heen en weer sleurden. Ik hield me zo lang mogelijk aan die ogen vast. Goudkleurig. En van dichtbij zag ik felgekleurde vlekjes in allerlei tinten geel en hazelnootbruin.

Ik wilde niet dat hij wegkeek, en dat deed hij ook niet. Ik wilde hem aanraken, zijn kraag beetpakken, maar mijn handen bleven tot vuisten gebald op mijn borst liggen en mijn armen stram tegen mijn lichaam. Ik kon me niet herinneren hoe het voelde om het warm te hebben.

Toen was hij weg, en zonder hem kwamen de andere wolven dichterbij, te dichtbij, verstikkend. Er leek iets te fladderen in mijn borst.

Er was geen zon; er was geen licht. Ik ging dood. Ik kon me niet herinneren hoe de lucht eruitzag. Maar ik ging niet dood. Ik was verloren in een zee van kou, en toen werd ik herboren in een wereld van warmte.

Ik herinner me nog dit: zijn goudkleurige ogen.

Ik dacht dat ik die nooit meer zou zien.

2

Sam **-10 ° C**

Ze gristen het meisje van haar autobandschommel in de achtertuin en sleepten haar het bos in. Haar lichaam trok een ondiep spoor door de sneeuw, van haar wereld naar de mijne. Ik zag het gebeuren. Ik hield het niet tegen.

Het was de langste, koudste winter van mijn leven geweest. Dag na dag onder een bleke, waardeloze zon. En de honger – honger die brandde en knaagde – was een onverzadigbare meester. Die maand bewoog er niets, het landschap was bevroren in een kleurloos tafereel, verstoken van leven. Een van ons was neergeschoten bij een poging om afval te stelen van iemands veranda, dus de rest van de roedel bleef in het bos en verhongerde langzaam, wachtend op warmte en onze oude lichamen. Tot ze het meisje vonden. Tot ze aanvielen.

Ze stonden om haar heen, grauwend en happend, vechtend om wie als eerste mocht eten.

Ik zag het. Ik zag hun flanken trillen van gretigheid.

Ik zag hoe ze het lichaam van het meisje heen en weer trokken, hoe de sneeuw onder haar wegsleet. Ik zag snuiten besmeurd met rood. Toch hield ik het nog niet tegen.

Ik had een hoge rang in de roedel – Beck en Paul hadden daarvoor gezorgd – zodat ik meteen had kunnen aanschuiven, maar

ik bleef achter, rillend van de kou en tot aan mijn enkels in de sneeuw. Het meisje rook warm, in leven, bovenal ménselijk. Wat was er met haar aan de hand? Als ze nog leefde, waarom verzette ze zich dan niet?

Ik rook haar bloed, een warme, doordringende geur in deze dode, koude wereld. Ik zag Salem schokken en trillen terwijl hij aan haar kleding rukte. Mijn maag verkrampte pijnlijk – ik had al zo lang niet gegeten. Ik wilde me tussen de wolven door persen om naast Salem te gaan staan en te doen alsof ik haar menselijkheid niet rook, of ik haar zachte gekreun niet hoorde. Ze was zo klein onder onze felheid, de roedel om haar heen, de wolven die haar leven wilden inruilen voor het onze.

Met een grauw en een blikkering van tanden drong ik naar voren. Salem grauwde naar me, maar ik was sterker dan hij, ondanks mijn uithongering en jeugd. Paul gromde dreigend om me te steunen.

Ik was bij haar en zij keek met glazige ogen op naar de eindeloze hemel. Misschien was ze dood. Ik duwde mijn neus tegen haar hand; de geuren op haar handpalm, van suiker, boter en zout, deden me denken aan een ander leven.

Toen zag ik haar ogen.

Wakker. In leven.

Het meisje keek me recht aan en haar blik hield die van mij vast met een verschrikkelijke eerlijkheid.

Ik ging achteruit, deinsde terug, begon weer te trillen – maar deze keer was het niet van woede.

Haar ogen in mijn ogen. Haar bloed op mijn gezicht.

Ik werd verscheurd, vanbinnen en vanbuiten.

Haar leven.

Mijn leven.

De roedel ging behoedzaam bij me vandaan. Ze gromden naar me, niet langer een van hen, en ze grauwden boven hun prooi. Ik vond haar het mooiste meisje dat ik ooit had gezien, een kleine, bloedende engel in de sneeuw, en zij wilden haar vernietigen.

Ik zag het. Ik zag haar zoals ik nog nooit iets had gezien.

En ik hield het tegen.

3

Grace 3 ° C

Ik zag hem daarna nog vaker, altijd in de kou. Hij stond aan de bosrand in onze achtertuin, strak naar me kijkend met zijn goudkleurige ogen als ik het vogelvoederhuisje vulde of de vuilnis buitenzette, maar hij kwam nooit dichtbij. Tussen dag en nacht, een tijd die eeuwig duurt in de lange winter in Minnesota, hield ik me aan de ijsskoude autobandschommel vast tot ik zijn blik voelde. En later, toen ik de schommel was ontgroeid, stapte ik van de veranda en liep rustig naar hem toe, met mijn hand uitgestoken, de handpalm omhoog en mijn blik neergeslagen. Geen bedreiging. Ik probeerde zijn taal te spreken.

Maar hoe lang ik ook wachtte, hoe ik ook mijn best deed om hem te bereiken, hij verdween altijd in de bossen voordat ik de afstand tussen ons kon overbruggen.

Ik was nooit bang voor hem. Hij was groot genoeg om me van mijn schommel te trekken, sterk genoeg om me omver te gooien en het bos in te slepen. Maar de dreiging van zijn sterke lichaam werd niet weerspiegeld in zijn ogen. Ik herinnerde me zijn blik, elke goudtint, en ik kon niet bang zijn. Ik wist dat hij me niets zou doen.

Ik wilde dat hij wist dat ik hém niets zou doen.

Ik wachtte. En wachtte.

En hij wachtte ook, hoewel ik niet wist waarop. Ik had het gevoel dat ik de enige was die contact probeerde te maken.

Maar hij was er altijd. Kijkend naar mij terwijl ik naar hem keek. Nooit dichterbij me, maar ook nooit verder weg.

En zo bleef het een onafgebroken patroon gedurende zes jaar: de spookachtige aanwezigheid van de wolven in de winter en hun nog spookachtiger afwezigheid tijdens de zomer. Ik stond daar eigenlijk verder niet bij stil. Ik dacht dat het wolven waren. Alleen maar wolven.

4

Sam **32 ° C**

De dag waarop ik bijna met Grace praatte was de warmste dag van mijn leven. Zelfs in de boekwinkel, waar airconditioning was, kroop de hitte rondom de deur naar binnen en sloeg in golven van de grote etalageruiten af. Achter de toonbank hing ik onderuitgezakt op mijn kruk in de zon en zoog de zomer op, alsof ik elk druppeltje ervan binnen in me kon vasthouden. Terwijl de uren traag verstreken, bleekte de middagzon alle boeken op de schappen tot lichte, vergulde versies van zichzelf en warmde het papier en de inkt tussen de kaften, zodat de geur van ongelezen woorden in de lucht hing. Hier was ik dol op, als ik mens was.

Ik zat te lezen toen het belletje aan de deur rinkelde en er een verstikkend hete vlaag lucht en een groepje meisjes binnenkwamen. Ze lachten te hard om mijn hulp nodig te hebben, dus las ik verder en liet hen met elkaar dollen en kletsen over alles behalve boeken.

Ik denk niet dat ik anders veel aandacht aan de meisjes zou hebben geschonken, maar vanuit mijn ooghoeken zag ik dat een van hen haar donkerblonde haar bij elkaar pakte en in een lange paardenstaart bond. Die handeling zelf betekende niet veel, maar bij haar beweging kwam er een geurvlaag door de lucht naar me toe. Ik herkende die geur. Ik wist het meteen.

Zij was het. Geen vergissing mogelijk.

Ik tilde met een ruk mijn boek voor mijn gezicht en riskeerde een glimp in de richting van het meisje. De andere twee stonden nog te praten en te gebaren naar een papieren vogel die ik aan het plafond boven de kinderboeken had gehangen. Zij praatte niet; ze hield zich wat afzijdig en keek naar de boeken om zich heen. Toen zag ik haar gezicht, en ik herkende iets van mezelf in haar uitdrukking. Haar ogen schoten langs de schappen, zoekend naar een uitweg.

Ik had van tevoren duizend verschillende versies van dit scenario uitgedacht, maar nu het moment daadwerkelijk was gekomen, wist ik niet wat ik moest doen.

Ze was hier zo echt. Het was anders als ze in haar achtertuin was, als ze gewoon een boek zat te lezen of haar huiswerk deed. Daar was de afstand tussen ons een onmogelijke leegte en was ik doordrongen van alle redenen om bij haar uit de buurt te blijven. Hier in de boekhandel, bij mij, leek ze op een adembenemende manier ineens dichtbij.

Niets hoefde me ervan te weerhouden met haar te praten.

Haar blik dwaalde mijn kant op, en ik keek snel weg, omlaag in mijn boek. Ze zou mijn gezicht niet herkennen, maar mijn ogen wel. Ik moest geloven dat ze mijn ogen zou herkennen.

Ik bad dat ze weg zou gaan, zodat ik weer kon ademhalen.

Ik bad dat ze een boek zou kopen, zodat ik met haar zou moeten praten.

Een van de meisjes riep: 'Grace, kom hier eens kijken. *Goede cijfers halen: hoe kom je op de universiteit van je dromen* – dat klinkt goed, hè?'

Ik zoog langzaam mijn adem naar binnen en keek naar haar lange, door de zon verlichte rug terwijl ze neerhurkte en samen met de andere meisjes de voorbereidingsboeken voor het examen bekeek. Er was iets in de stand van haar schouders te zien wat wees op niet meer dan een beleefde belangstelling; ze knikte en de meisjes wezen naar andere boeken, maar ze leek afgeleid. Ik keek naar het zonlicht dat door het raam naar binnen stroomde, dat op de afzonderlijke, weerbarstige haartjes in haar paardenstaart viel, waardoor die elk in een glinsterend gouden draadje veranderden. Haar hoofd bewoog bijna onbespeurbaar

heen en weer op het ritme van de muziek die uit de luidsprekers kwam.

‘Hoi.’

Ik ging met een ruk achteruit toen er een gezicht voor me opdook. Niet Grace. Een van de andere meisjes, met donker haar en een gebruinde huid. Ze had een enorme camera over haar schouder hangen en ze keek me recht in de ogen. Ze zei niets, maar ik wist wat ze dacht. Reacties op de kleur van mijn ogen liepen uiteen van stiekeme blikken tot regelrecht staren; zij was er tenminste eerlijk over.

‘Vind je het erg als ik een foto van je maak?’ vroeg ze.

Ik zocht naar een uitvlucht. ‘Sommige primitieve stammen denken dat je als je een foto van ze maakt hun ziel steelt. Dat vind ik best een logische aanname, dus sorry, geen foto’s.’ Ik haalde verontschuldigend mijn schouders op. ‘Je mag wel foto’s van de winkel maken, als je wilt.’

Het derde meisje kwam naast het meisje met de camera staan: ze had dik, lichtbruin haar en ontzettend veel sproeten, en ze straalde zoveel energie uit dat ze me uitputte. ‘Ben je aan het flirten, Olivia? Daar hebben we geen tijd voor. Hier, kerel, deze nemen we.’

Ik pakte *Goede cijfers halen* van haar aan en keek snel om me heen op zoek naar Grace. ‘Dat is dan negentien dollar negenen-negentig,’ zei ik.

Mijn hart ging tekeer.

‘Voor een paperback?’ merkte het meisje met de sproeten op, maar ze gaf me een briefje van twintig. ‘Die cent mag je houden.’ We hadden geen fooienpot, maar ik legde de cent op de toonbank naast de kassa. Ik stopte het boek en de kassabon langzaam in een zakje, hopen dat Grace zou komen kijken waarom het allemaal zo lang duurde.

Maar ze bleef op de biografieafdeling, met haar hoofd schuin terwijl ze de boekkruggen las. Het meisje met de sproeten pakte de zak aan en grijnsde naar mij en Olivia. Toen liepen ze naar Grace toe en sleepten haar mee naar de deur.

Draai je om, Grace. Kijk naar me, ik sta hier.

Als ze zich nu omdraaide, zou ze mijn ogen zien, en dan zou ze me moeten herkennen.

Het meisje met de sproeten deed de deur open – *ping* – en maakte een ongeduldig geluid tegen de rest van de kudde: tijd om verder te gaan. Olivia draaide zich kortstondig om en haar blik vond mij weer achter de toonbank. Ik wist dat ik naar hen staarde – naar Grace – maar ik kon er niet mee ophouden.

Olivia fronste haar voorhoofd en stapte naar buiten. Het meisje met de sproeten zei: ‘Grace, kom nou *mée*.’

Mijn borst deed pijn, mijn lichaam sprak een taal die mijn hoofd niet helemaal begreep.

Ik wachtte.

Maar Grace, de enige ter wereld van wie ik wilde dat ze me herkende, streek alleen maar met haar vinger over een van de nieuwe boeken en liep de winkel uit zonder te beseffen dat ik er was, vlak bij haar.

5

Grace **7 ° C**

Ik besepte pas dat alle wolven in het bos weerwolven waren toen Jack Culpeper was vermoord.

Het was september, mijn eerste jaar op de middelbare school, toen het gebeurde, en Jack was het enige onderwerp waarover iedereen in ons stadje praatte. Niet dat Jack nu zo'n geweldige jongen was geweest toen hij nog leefde – behalve dan dat hij de duurste auto op de parkeerplaats had, zelfs duurder dan die van het schoolhoofd. Eigenlijk was hij nogal een eikel geweest. Maar toen hij dood was, werd hij onmiddellijk heilig verklaard, met een afgrijselijk en sensationeel ondertoontje door de manier waarop het was gebeurd. Binnen vijf dagen na zijn dood had ik in de wandelgangen op school al duizend versies van het verhaal gehoord.

De essentie was deze: iedereen was nu doodsbang voor de wolven.

Omdat ma meestal niet naar het nieuws keek en pa gewoon nooit thuis was, sijpelde de algemene onrust slechts langzaam in ons huis door en duurde het een paar dagen voordat die echt vaart kreeg.

Mijn incident met de wolven was in de loop van de afgelopen zes jaar uit het geheugen van mijn moeder verdwenen en ver-

vangen door terpentinedampen en complementaire kleuren, maar de aanval op Jack scheen het weer allemaal boven te halen.

Het was niets voor ma om haar toenemende angst te uiten op een logische manier, bijvoorbeeld door meer tijd vrij te maken voor haar enige dochter, die ooit was aangevallen door wolven. In plaats daarvan werd ze alleen maar nog verstrooider dan normaal.

‘Ma, moet ik je helpen met het eten?’

Mijn moeder keek me schuld bewust aan, wendde haar aandacht af van de televisie die ze nog net kon zien vanuit de keuken, en keek weer naar de champignons die ze op de snijplank stond fijn te snijden.

‘Het was hier zo dichtbij, waar ze hem hebben gevonden,’ zei ze, terwijl ze met haar mes naar de televisie wees. De nieuwslezer had een blik van geveinsd medeleven op zijn gezicht, terwijl er een kaart van onze gemeente naast een wazige foto in de rechterbovenhoek van het scherm verscheen. De zoektocht naar de waarheid, zei hij, ging door. Je zou denken dat ze na een week voortdurend hetzelfde verhaal vertellen in ieder geval de simpele feiten wel een keer op een rijtje zouden hebben. De foto was niet eens van dezelfde wolvensoort als die van mij, met zijn stormgrijze vacht en zijn goudbruine ogen.

‘Ik kan het nog steeds niet geloven,’ vervolgde ma. ‘Pal aan de andere kant van Boundary Wood. Daar is hij vermoord.’

‘Of doodgegaan.’

Ma keek me fronsend aan, lichtelijk uitgeput en mooi als altijd. ‘Hè?’

Ik keek weer op van mijn huiswerk – geruststellende, ordelijke rijtjes cijfers en symbolen. ‘Hij kan ook gewoon langs de weg bewusteloos zijn geraakt en het bos in zijn gesleept. Dat is iets anders. Je moet niet meteen paniek zaaien.’

Ma’s aandacht was teruggedwaald naar het scherm terwijl ze de champignons in zulke kleine stukjes hakte dat amoeben ze hadden kunnen eten. Ze schudde haar hoofd. ‘Ze hebben hem áangevallen, Grace.’

Ik keek uit het raam naar het bos, waar de bleke lijnen van de bomen als fantomen tegen het donker afstaken. Als mijn wolf daar buiten was, kon ik hem niet zien. ‘Ma, jij bent degene die

me steeds opnieuw heeft voorgehouden dat wolven meestal vreedzaam zijn.'

Wolven zijn vreedzame wezens. Dat was jarenlang het refrein van mijn moeder geweest. Ik denk dat ze alleen in dit huis kon blijven wonen door zichzelf te overtuigen van de relatieve onschuld van de wolven en door eraan vast te houden dat de aanval op mij een incident was. Ik weet niet of zij echt geloofde dat ze vreedzaam waren, maar ik wel.

Kijkend in de bossen had ik de wolven elk jaar van mijn leven gadeslagen, hun gezichten en persoonlijkheden leren herkennen. Oké, er was een magere, ziekelijk uitziende, gevlekte wolf bij die dieper in het bos bleef en zich alleen in de allerkoudste maanden liet zien. Alles aan hem – zijn matte, warrige vacht, zijn oor met de hap eruit, zijn ene tranende oog – wees op een ziek lijf, en het rollende wit van zijn wilde ogen fluisterde over een zieke geest. Ik herinnerde me nog zijn tanden die mijn huid hadden bekrast. Ik kon me voorstellen dat hij nog wel eens een mens in de bossen zou aanvallen.

En dan was er nog de witte wolvin. Ik had gelezen dat wolven hun leven lang bij elkaar bleven, en ik had haar bij de leider van de roedel gezien, een zwarte wolf, zo zwart als zij wit was. Ik had hem aan haar snuit zien snuffelen en haar tussen de skeletachtige bomen zien voorgaan, terwijl hun vacht fonkelde als vissen in het water. Ze had een soort felle, rusteloze schoonheid; ik kon me ook wel voorstellen dat zij een mens zou aanvallen. Maar de rest? Dat waren stille, prachtige spoken in het bos. Ik was niet bang voor ze.

'Vreedzaam – ja, het zal wel.' Ma hakte op de snijplank in. 'Misschien moeten ze ze maar gewoon allemaal vangen en in Canada dumpen of zoiets.'

Ik keek fronsend naar mijn huiswerk. De zomers zonder mijn wolf waren al erg genoeg. Als kind hadden die maanden onmogelijk lang geleken, alleen maar lege tijd waarin ik wachtte tot de wolven weer verschenen. En het was alleen nog maar erger geworden sinds ik mijn wolf met de goudkleurige ogen had opgemerkt. In die lange maanden had ik me grootse avonturen voorgesteld waarin ik 's nachts een wolf werd en met mijn wolf meegang naar een gouden bos waar het nooit sneeuwde. Ik wist

nu dat dat gouden bos niet bestond, maar de roedel – en mijn wolf met de goudkleurige ogen – wel.

Zuchtend schoof ik mijn wiskundeboek over de keukentafel en ging bij mijn moeder achter de snijplank staan. ‘Laat mij het maar doen. Jij verprutst het alleen maar.’

Ze protesteerde niet, en dat had ik ook niet verwacht. In plaats daarvan beloonde ze me met een glimlach en danste ze weg, alsof ze erop had gewacht dat ik zou opmerken wat voor puinhoop ze ervan maakte. ‘Als jij het eten afmaakt,’ zei ze, ‘dan zal ik altijd van je houden.’

Ik trok een gezicht en pakte het mes van haar aan. Ma zat altijd onder de verf en was altijd verstrooid. Ze zou nooit zo worden als de moeders van mijn vriendinnen: een superhuisvrouw met een schort voor, die het eten kookte en stofzuigde. Ik wilde ook eigenlijk niet dat ze zo zou zijn. Maar toch, ik moest eigenlijk mijn huiswerk maken.

‘Dank je, lieverd. Ik ben in mijn atelier.’ Als ma zo’n pop was geweest die vijf of zes verschillende dingen kon zeggen als je op haar buik drukte, dan zou dat een van de zinnen op haar cassettebandje zijn.

‘Val niet flauw van de dampen,’ zei ik, maar ze rende de trap al op. Ik schoof de verminkte champignons in een schaal en keek op de klok die aan de felgele muur hing. Nog een uur voordat pa van zijn werk zou komen. Ik had meer dan genoeg tijd om het eten klaar te maken en misschien naderhand nog te proberen een glimp van mijn wolf op te vangen.

Er lag een stuk rundvlees in de koelkast, dat waarschijnlijk bedoeld was voor bij de gemangelde champignons. Ik pakte het eruit en gooide het met een smak op de snijplank. Op de achtergrond vroeg een ‘expert’ op het journaal of de wolvenpopulatie in Minnesota moest worden teruggedrongen of verhuisd. Ik werd er alleen maar chagrijnig van.

De telefoon ging. Ik nam op. ‘Hallo?’

‘Hoi. Heb je nog nieuws?’

Rachel. Ik was blij om van haar te horen; ze was een echte tegenpool van mijn moeder – ontzettend georganiseerd. Ze gaf me niet zozeer het gevoel dat ik een buitenaards wezen was. Ik klemde de telefoonhoorn tussen mijn oor en schouder en sneed het

vlees terwijl ik praatte, waarbij ik een stuk ter grootte van mijn vuist voor later bewaarde. 'Ik maak het eten klaar en kijk naar dat stomme journaal.'

Ze wist meteen waar ik het over had. 'Ik weet het. Dat is nog eens onwerkelijk, hè? Het lijkt wel alsof ze er maar geen genoeg van kunnen krijgen. Het is eigenlijk best walgelijk. Ik bedoel, waarom houden ze er niet over op, zodat we het kunnen vergeten? Het is al erg genoeg dat je op school niets anders hoort. En jij met die wolven en zo, jou zal het wel helemaal dwarszitten. En dan nog, Jacks ouders zullen ook wel willen dat die journalisten eens kappen.'

Rachel kwebbelde zo snel dat ik haar amper kon volgen. Ik miste iets van wat ze in het midden zei, en toen vroeg ze: 'Heeft Olivia je nog gebeld?'

Olivia was de derde persoon van ons trio, de enige die ook maar iets begreep van mijn fascinatie met de wolven. Het kwam maar zelden voor dat ik 's avonds niet haar of Rachel aan de telefoon had. 'Ze is waarschijnlijk foto's aan het maken. Was er vanavond geen meteorietenregen?' zei ik. Olivia zag de wereld door haar camera; de helft van mijn schoolherinneringen bestond in tien bij vijftien, glans, zwart-wit.

Rachel zei: 'Ja, ik geloof het wel. Olivia zal zeker iets mee willen krijgen van die spannende meteorieten. Heb je even?'

Ik keek op de klok. 'Even. Terwijl ik het eten klaarmaak, en dan heb ik huiswerk.'

'Oké. Even dan. Twee woorden, schat, luister goed: *Ont. Snapping.*'

Ik gooide het rundvlees in een pan en zette die op het vuur. 'Dat is één woord, Rach.'

Ze zweeg even. 'Ja. In mijn hoofd klonk het beter. Maar goed, luister. Mijn ouders zeiden dat als ik dit jaar in de kerstvakantie ergens naartoe wil, zij het wel willen betalen. En ik wil echt wel ergens naartoe. Overal behalve Mercy Falls. God, echt óveral behalve Mercy Falls! Gaan jij en Olivia morgen na school met me mee naar huis om iets uit te kiezen?'

'Ja, best.'

'Als het heel gaaf is, kunnen jij en Olivia misschien wel mee,' zei Rachel.

Ik gaf niet meteen antwoord. Het woord Kerstmis riep onmid-

dellijk herinneringen op aan de geur van onze kerstboom, de donkere oneindigheid van de sterrenhemel boven de achtertuin, en de ogen van mijn wolf die naar me keken vanachter de met sneeuw beladen bomen. Hoe afwezig hij de rest van het jaar ook was, met Kerstmis had ik altijd mijn wolf.

Rachel kreunde. 'Kom nou niet met die stille, in-de-verte-starende, nadenkende blik, Grace! Ik zie het dwars door de telefoon heen! Je maakt me niet wijs dat jij hier niet weg wilt!'

Dat wilde ik eigenlijk inderdaad niet. Ik hóórde hier. 'Ik heb geen nee gezegd,' protesteerde ik.

'Je zei ook geen *ogodjanatuurlijk*. Dat had je namelijk moeten zeggen.' Rachel zuchtte. 'Maar je komt wel naar mijn huis, toch?'

'Dat weet je best,' zei ik, en ik strekte mijn nek om uit het raam te kijken. 'En nu moet ik echt ophangen.'

'Ja ja ja,' zei Rachel. 'Neem koekjes mee. Niet vergeten. *Luv joe*, doe!' Ze lachte en hing op.

Ik liep snel naar het stoofvlees om het gas lager te draaien, zodat het zich zonder mij zou redden. Toen griste ik mijn jas van de kapstok en trok de schuifdeur naar de veranda open.

De koude lucht beet in mijn wangen, kneep in de randjes van mijn oren en herinnerde me eraan dat de zomer echt voorbij was. Ik had mijn muts in mijn jaszak gepropt, maar ik wist dat mijn wolf me niet altijd herkende als ik die op had, dus liet ik hem in mijn zak zitten. Ik tuurde naar de rand van de tuin en stapte van de veranda af. Ik probeerde er nonchalant uit te zien. Het stuk rundvlees in mijn hand voelde koud en glibberig aan.

Ik liep knerpend over het broze, kleurloze gras naar het midden van de tuin en bleef staan, tijdelijk verblind door het woeste roze van de zonsondergang dat ik door de fladderende zwarte bladeren aan de bomen zag. Dit contrastrijke landschap verschilde als dag en nacht met de kleine warme keuken vol troostrijke geuren van het gemakkelijke overleven. Waar ik me eigenlijk had moeten thuisvoelen. Waar ik had moeten willen zijn. Maar de bomen riepen me, spoorden me aan om achter te laten wat ik kende en te verdwijnen in de invallende nacht. Het was een verlangen dat tegenwoordig onrustbarend vaak aan me trok.

De duisternis aan de rand van het bos bewoog, en ik zag mijn wolf bij een boom staan, met zijn neusgaten opengesperd om de

geur van het vlees in mijn hand op te snuiven. Mijn opluchting toen ik hem zag was van korte duur toen hij zijn kop bewoog en het gele lichtvlak vanuit de schuifdeuren over zijn gezicht viel. Ik zag nu dat er oud, geronnen bloed op zijn kin zat. Dagen oud.

Zijn neusvleugels trilden; hij rook het rundvlees. Ofwel het rundvlees, ofwel de vertrouwdheid van mijn aanwezigheid was voldoende om hem een paar stappen het bos uit te lokken. Toen nog een paar stappen. Dichterbij dan hij ooit was geweest.

Ik keek hem aan, van zo dichtbij dat ik zijn schitterende vacht had kunnen aanraken. Of de dieprode vlek op zijn snuit.

Ik wilde heel graag dat dat bloed van hem was. Een oud wondje of een kras die hij bij een gevecht had opgelopen.

Maar zo zag het er niet uit. Het zag eruit alsof het van iemand anders was.

‘Heb jij hem vermoord?’ fluisterde ik.

Hij ging er niet vandoor toen hij mijn stem hoorde, zoals ik had verwacht. Hij stond stil als een standbeeld, en hij keek naar mijn gezicht in plaats van naar het vlees in mijn hand.

‘Ze hebben het nergens anders over op het journaal,’ zei ik, alsof hij me kon verstaan. ‘Ze noemen het “beestachtig”. Ze zeggen dat wilde dieren het hebben gedaan. Heb jij het gedaan?’

Hij staarde nog een tijdje naar me, roerloos, zonder met zijn ogen te knippen.

En toen, voor het eerst in zes jaar, deed hij zijn ogen dicht.

Het ging tegen alle natuurlijke instincten in die een wolf hoorde te hebben.

Een leven lang van staren zonder te knippen, en nu was hij verstijfd in een bijna menselijk verdriet, met zijn stralende ogen dicht, zijn kop omlaag en zijn staart tussen zijn poten.

Het was het droevigste wat ik ooit had gezien.

Langzaam, amper bewegend, ging ik naar hem toe, alleen maar bang dat ik hem weg zou jagen, niet bang voor zijn rode bek of de tanden die daarin zaten. Zijn oren schoten heen en weer, hij merkte wat ik deed, maar hij bewoog zich niet. Ik hurkte neer en liet het vlees op de sneeuw naast me vallen.

Hij bewoog zich een beetje toen het op de grond belandde. Ik was dicht genoeg bij hem om de wilde geur van zijn vacht te ruiken en de warmte van zijn ademhaling te voelen.

Toen deed ik wat ik altijd al had willen doen: ik legde mijn hand op zijn dichte bontkraag, en toen hij zich niet bewoog, begroef ik beide handen in zijn vacht. Zijn dekhaar was niet zo zacht als het eruitzag, maar onder die ruige buitenste haren zat een laag donzige vacht. Met een diepe kreun en zijn ogen nog steeds gesloten drukte hij zijn kop tegen me aan. Ik hield hem vast alsof hij een gewone huishond was, hoewel zijn wilde, scherpe geur me niet liet vergeten wat hij werkelijk was.

Even vergat ik waar – wie – ik was. Even maakte het niet uit.

Ik zag beweging vanuit mijn ooghoeken: ver weg, amper zichtbaar in het afnemende daglicht, keek de witte wolvin vanaf de bosrand met gloeiende ogen toe.

Ik voelde iets rommelen tegen mijn lichaam en besepte dat mijn wolf naar haar gromde. De wolvin kwam dichterbij, onkarakteristiek dapper, en mijn wolf draaide zich in mijn armen naar haar om. Ik grimaste bij het geluid van zijn tanden toen hij naar haar hapte.

Ze gromde niet eens, en op de een of andere manier was dat erger. Een wolf had moeten grommen. Maar zij staarde alleen maar, en haar ogen schoten heen en weer tussen hem en mij, terwijl alles aan haar lichaamstaal op haat wees.

Nog steeds rommelend, bijna onhoorbaar, drukte mijn wolf zich steviger tegen me aan, waardoor ik een stap achteruit werd gedwongen, en nog een, tot aan de veranda. Mijn voeten vonden de treden en ik trok me terug naar de schuifdeur. Hij bleef onder aan de trap staan tot ik de deur openduwde en die aan de binnenkant op slot had gedaan.

Zodra ik binnen was, schoot de witte wolvin naar voren en greep het stuk vlees dat ik had laten vallen. Hoewel mijn wolf het dichtst bij haar was en de meest duidelijke dreiging ten opzichte van het voedsel vormde, vond haar blik mij, aan de andere kant van de glazen deur. Ze bleef me een hele tijd aankijken voordat ze als een spook in het bos verdween.

Mijn wolf aarzelde aan de bosrand en het gedimde licht van de veranda viel in zijn ogen. Hij keek nog steeds naar mijn silhouet achter de deur.

Ik drukte mijn hand plat op het koude glas.

De afstand tussen ons had nog nooit zo enorm gevoeld.

6

Grace 6 ° C

Toen mijn vader thuiskwam, was ik nog steeds verloren in de stille wereld van de wolven en stelde ik me steeds opnieuw voor hoe de ruige vacht van mijn wolf had aangevoeld. Hoewel ik met tegenzin mijn handen had gewassen om het eten verder klaar te maken, hing zijn muskusachtige geur nog aan mijn kleding, waardoor de ontmoeting nog vers in mijn geheugen bleef. Het had zes jaar geduurd voordat ik hem mocht aanraken. Mocht vasthouden. En nu had hij me beschermd, zoals hij me altijd had beschermd. Ik wilde het wanhopig graag aan iemand vertellen, maar ik wist dat pa mijn opwindning niet zou delen, vooral niet nu de nieuwslezer op de achtergrond nog steeds doordramde over de aanval. Ik hield mijn mond.

Pa stampte door de voordeur naar binnen. Hoewel hij mij in de keuken niet kon zien staan, riep hij: 'Het ruikt hier heerlijk, Grace.'

Hij kwam de keuken in en klopte me op mijn hoofd. Zijn ogen stonden moe achter zijn bril, maar hij glimlachte. 'Waar is je moeder? Aan het schilderen?' Hij gooide zijn jas over een stoel-leuning.

'Doet ze wel eens iets anders dan?' Ik keek met samengeknepen ogen naar zijn jas. 'Die laat je daar vast niet hangen.'

Hij pakte hem met een schaapachtige glimlach weer op en riep onder aan de trap: 'Rags, etenstijd!' Dat hij mijn moeder bij haar bijnaam noemde, bevestigde dat hij een goeie bui had.

Ma verscheen binnen twee seconden in de keuken. Ze was buiten adem omdat ze de trap af was gerend (ze liep nooit gewoon) en er zat een streep groene verf op haar wang.

Pa kustte haar, naast de verf. 'Heb je je gedragen, lieverd?'

Ze wapperde met haar wimpers. Ze had een uitdrukking op haar gezicht alsof ze al wist wat hij ging zeggen. 'Natuurlijk.'

'En jij, Gracie?'

'Beter dan ma.'

Pa schraapte zijn keel. 'Dames en heren, vrijdag gaat mijn loonsverhoging in, dus...'

Ma klapte in haar handen en draaide rond, waarbij ze zichzelf in het voorbijgaan bekeek in de spiegel in de gang. 'Ik kan dat pand in het centrum huren!'

Pa grijnsde en knikte. 'En Gracie, beste meid, jij ruilt dat barrel van een auto in zodra ik de tijd heb om met je naar de showroom te gaan. Ik ben het beu om je auto steeds naar de garage te brengen.'

Ma lachte uitgelaten en klapte weer in haar handen. Ze dansde de keuken in en zong een of ander onzinliedje. Als ze dat atelier in het centrum huurde, zou ik waarschijnlijk allebei mijn ouders helemaal niet meer zien. Nou ja, behalve voor het eten dan. Voor eten lieten ze zich meestal wel zien.

Maar dat leek onbelangrijk vergeleken met de belofte van een betrouwbaar vervoermiddel. 'Echt waar? Mijn eigen auto? Ik bedoel, eentje die het doet?'

'Een iets minder slechte,' beloofde pa. 'Niks moois of zo.'

Ik gaf hem een knuffel. Zo'n auto betekende vrijheid.

Die nacht lag ik in mijn kamer, met mijn ogen stijf dichtgeknepen terwijl ik probeerde in slaap te vallen. De wereld buiten mijn raam leek stil, alsof het had gesneeuwd. Het was nog te vroeg voor sneeuw, maar de geluiden leken gedempt. Te stil.

Ik hield mijn adem in en richtte me op de nacht, luisterde of ik beweging hoorde in de stille duisternis.

Ik werd me er langzaam van bewust dat de stilte buiten werd verbroken door getik, prikkend in mijn oren. Het klonk verdacht

veel als nagels op de veranda voor mijn raam. Liep er een wolf op de veranda? Misschien was het een wasbeer. Toen klonk er nog wat zacht gekrabbel, en een grom; beslist geen wasbeer. De haartjes achter in mijn nek kwamen overeind.

Met mijn sprei als een cape om me heen stapte ik uit bed en liep over de kale vloerplanken die werden verlicht door een halve-maan. Ik weifelde en vroeg me af of ik het geluid had gedroomd, maar het *tik tik tik* klonk weer door het raam. Ik tilde de jaloezieën op en keek op de veranda. De tuin in het verlengde van mijn kamer was verlaten. De diepzwarte stammen van de bomen staken als een hek tussen mij en het diepere bos erachter omhoog.

Plotseling verscheen er een gezicht recht voor het mijne, en ik sprong van schrik achteruit. De witte wolvin stond aan de andere kant van het glas, met haar poten op het kozijn. Ze was zo dichtbij dat ik het vocht in de gestreepte haren van haar vacht kon zien. Haar saffierblauwe ogen loerden in die van mij en daagden me uit mijn blik af te wenden.

Er rommelde een diepe grom door het glas en ik had het gevoel alsof ik daar een betekenis in kon horen, even duidelijk alsof die op het glas was geschreven.

Hij hoort jou niet te beschermen.

Ik staarde haar aan. Toen, zonder nadenken, trok ik mijn lip op en grauwde terug. De grom die aan me ontsnapte verbaasde zowel mij als haar, en ze haalde haar poten van het kozijn. Ze keek nog een keer duister achterom en plaste op de hoek van de veranda voordat ze het bos in draafde.

Bijtend op mijn lip om het vreemde gevoel van het grauwen kwijt te raken, pakte ik mijn trui van de vloer en kroop weer in bed. Ik schoof mijn kussen aan de kant en maakte een prop van de trui om die onder mijn hoofd te stoppen.

Ik viel in slaap bij de geur van mijn wolf. Dennennaalden, koude regen, een aards parfum, ruige haren tegen mijn gezicht.

Het was bijna alsof hij er was.

7

Sam 6 ° C

Ik rook haar nog steeds op mijn vacht. Het bleef aan me hangen, als een herinnering uit een andere wereld.

Ik was er dronken van, van haar geur. Ik was te dichtbij gekomen. Mijn instincten waarschuwden me ervoor. Vooral toen ik me herinnerde wat er pas met die jongen was gebeurd.

De geur van de zomer op haar huid, het ritme van haar stem dat ik me half herinnerde, het gevoel van haar vingers op mijn vacht. Alles in me zong van de herinnering aan haar nabijheid.

Te dichtbij.

Ik kon niet wegblijven.